

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

DE ZWEEDSE AFFAIRE

Een zomers mysterie
vol romantiek en spanning

XANDER

ROMAN

1

Stockholm, december 2018

Bell passeerde het stoplicht, staand op de pedalen, met haar broekspijpen in haar sokken gestopt en nog half buiten adem van de vorige helling. Ze was een van de weinige fietsers op de weg die daadwerkelijk traptten; overal om haar heen zaten forenzen op hun elektrische fiets of scooter, en zij zagen er heel wat bedaarder uit – en minder te laat. In elk geval was de Baltische wind die zo koud aanvoelde toen ze haar appartement tien minuten geleden had verlaten nu amper nog voelbaar; haar wangen vertoonden een bloos van het harde zwoegen.

Ze zwenkte naar rechts, een smalle straat in, en begon, nu zwaarder leunend op het stuur, aan haar beklimming van de korte maar steile helling die ze straks lopend weer zou afdalen. De straat werd geflankeerd door glimmende zwarte auto's, sommige al met een chauffeur op de bestuurdersstoel – want dit was ambassadegebied. De fraaie herenhuizen waren geschilderd in diepe tinten loodrood, omber en terracotta.

Ze bereikte hijgend de top en stond zichzelf eindelijk toe weer op het zadel te gaan zitten, in de wetenschap dat ze van hier af aan naar beneden kon zoeven. Het gonzende achtergrondgeluid van het spitsverkeer werd gedempt, de vogelzang en het gesnor van haar draaiende wielen werden versterkt nu de straten breder en lichter werden. Er stonden Volvo's, Audi's en Jaguars voor eenvoudige maar royale herenhuizen, een indicatie van de gezinswijk die

ze binnenreed, net als de speeltoestellen op de hobbelige bult midden op het plein: een stenige massa die de bulldozers niet hadden kunnen platdrukken toen de stad werd aangelegd, zodat men zich gedwongen had gezien om eromheen te bouwen. Bell hield van deze curieuze onregelmatigheid – de gladde, ordelijke oppervlakken van de stad werden hier onderbroken door een grillige uitstulping van iets wat ouder en ruiger was. Ongetemd. Het was waarschijnlijk de reden waarom gezinnen in dit gedeelte waren komen wonen. Er was geen kind in Stockholm dat er niet graag overheen rende en klom; tieners rookten er hun eerste sigaretten, kregen er hun eerste zoen...

Ze fietste eromheen en zag het huis dat tegenwoordig haar tweede thuis was. Het was een hoekhuis en je kon het niet missen – een vierkantig gebouw van vier verdiepingen met vooruitstekende erkers met kleine ruitjes, die een middenkolom vormden. De in de loop der tijd donker gekleurde stenen stonden in contrast met het groene patina van het koperen mansardedak en de regenpijpen. Een hoge tuinmuur verborg de verrassend bladerrijke en mooie binnenplaats. Oddjob, de cyperse kat van de familie, zat erbovenop en overzag zijn koninkrijk. Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat het hek in de tuinmuur openging. Zij was dus niet de enige die zich vandaag had verslapen? Er zwaaide een elektrische scooter tevoorschijn, gevolgd door een bebrilde man in een halflange marineblauwe duffeljas, met een gestreepte Missoni-sjaal om zijn nek en een bruine schoudertas voor zijn lichaam; zijn met een vleugje grijs doorregen donkere haar was grotendeels bedekt door een gebreide ribbelmuts.

‘Hoi, Max,’ hijgde ze. Haar remmen piepten lichtjes toen ze haar linkerbeen optrok en terugtrapte om te stoppen.

‘Goedemorgen, Bell,’ zei hij, en hij hield het hek voor haar open. Ze dook erdoor met kordate, geoefende efficiëntie, alsof dit een dans was.

‘Hoe gaat het vandaag daarbinnen?’ vroeg ze terwijl ze de fiets

tegen de tuinmuur zette en haar muts met pompon aftrok; haar lange donkere haar stond meteen rechtovereind, zo statisch was het.

Hij schudde zijn hoofd en sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Het is een gekkenhuis. Ik maak me uit de voeten nu ik nog bij mijn volle verstand ben.’

Ze lachte. ‘Dat verklaart waarom ik het hier naar mijn zin heb. Ik ben dat van mij al jaren kwijt,’ zei ze grijnzend. Ze rende de trap naar het huis op en opende de glazen achterdeur. De begane grond van het huis lag een stuk boven de grond om licht in het souterrain binnen te laten.

‘Goedemorgen allemaal,’ zei ze opgewekt terwijl ze de keuken in liep en haar haar tot een knot op haar hoofd draaide met het elastiekje dat ze om haar pols bewaarde. Haar ogen gleden automatisch over de vuile ontbijtbordjes in de gootsteen en het pak sinaasappelsap dat warm stond te worden op het keukeneiland. Zonder erbij na te denken zette ze het terug in de koelkast.

‘O, Bell, godzijdank, je bent er. Ik moet meteen weg. Er heeft net een cliënt een spoedafpraak gemaakt en die wacht nu op mij.’ Waar Hanna’s stem misschien nog urgentie suggereerde, deden haar bewegingen dat niet. Ze trok een frambooskleurige jas aan die prachtig afstak tegen haar lichtblonde haar en keek in de spiegel. Zoals altijd was haar bescheiden make-up vakkundig aangebracht en zat er geen haartje verkeerd. In de bijna drie jaar dat ze nu voor de familie Mogert werkte, had Bell haar nooit anders dan onberispelijk gezien. Haar keuken daarentegen...

Bell voelde dat er aan haar enkels werd getrokken en keek omlaag naar Elise, de oudste van de tweeling, negen minuten eerder geboren dan haar zusje, die met een afkeurend pruilmondje haar broekspijpen uit haar sokken tevoorschijn haalde. Zelfs op de prille leeftijd van drie jaar had ze al haar moeders ingebakken gevoel voor stijl.

‘Dank je, Elise,’ zei ze glimlachend. ‘Dat scheelt mij weer een

klusje. Nou, heb je je tanden gepoetst en je gezicht schoongemaakt?’

Elise knikte.

Bell bukte en veegde met een vinger een likje jam van de mollige wang van het meisje. Ze liet het haar zien en trok er een verwonderd gezicht bij. ‘Echt waar?’

Elise hapte naar adem en draafde de keuken uit, nauwelijks gelovend dat Bell haar had doorzien.

‘Wat een deugniet, hè,’ grinnikte Hanna terwijl ze haar dunne leren aktetas van de kruk pakte. ‘Je weet toch nog dat Max vanavond niet thuis eet?’

‘Ja. Ik maak gehaktballetjes, dus ik vries wel in wat er eventueel overblijft,’ zei Bell, die in de koelkast keek of ze alle ingrediënten had. Zo te zien was er niet veel vossenbessenjam meer.

‘Super. En ik zou vanavond naar de ouderavond van Linus gaan, maar dit spoedgeval gooit misschien wel het hele schema in de war. Kunnen we eromheen improviseren en wil jij in het ergste geval in mijn plaats gaan?’

‘O...’ Ze had vanavond een afspraak met Ivan. Het zou hun derde date worden en, verwachtte ze, dé nacht. Bell keek naar de negenjarige jongen die aan de andere kant van de tafel naar hen beiden zat te kijken. Hij had het gezicht van een engel – zachte, matblonde krullen, grote grijsgroene ogen en wat sproetjes op zijn neus. Hij was een vriendelijk jochie dat hield van dieren, een echt buitenkind, maar met een ondeugend gevoel voor humor dat vaak ook in zijn ogen blonk, en de eerste tekenen van de puberteit begonnen zich aan te dienen: hij wilde een skateboard, coolere sportschoenen, een Snapchat-account...

Bell gaf hem een knipoog. ‘Ja, natuurlijk.’

Ze keek hoe Hanna haastig naar hem toe liep en hem een luide kus op zijn wang gaf, waarop hij zijn gezicht in een blik van vrolijke verachting samenknep. ‘Ik hou van je, mijn Liney... En dank je, Bell, je bent geweldig!’ zei ze met een waarderend vingergebaar

voordat ze Linus nog een kusje toewierp en elegant de achterdeur uit snelde.

Die klikte achter haar dicht, maar pas nadat Blofeld, de andere kat van de familie, naar binnen glipte en over de keukenvloer trippelde. Bell sloeg Linus gade en zag hem kijken hoe Hanna van de trap af uit het zicht verdween. Een vertrek voelde altijd meteen anders als zij het verliet, alsof de zuurstof-stikstofbalans in de lucht veranderde; ze was op de een of andere manier alles tegelijk – elegant en chaotisch, mild en toch dwingend.

‘Oké, kanjer, klaar om te gaan? Een van ons tweetjes is vanochtend door de wekker heen geslapen en jij hebt vandaag je reken-toets. We kunnen maar beter niet te laat komen,’ zei ze, en ze begon meteen de laatste vuile bordjes van tafel te halen en in de gootsteen te zetten – buiten het zicht, die kwam ze later dan wel weer tegen.

‘Ik wil niet naar school,’ zei hij, terwijl Bell met een stuk keukenpapier een klodder honing van het aanrecht veegde.

‘Natuurlijk wel.’ Het was elke woensdagochtend hetzelfde liedje; rekenen was niet zijn sterkste kant. ‘Hoeveel is acht keer vier?’

‘Tweeëndertig.’ De aarzeling duurde maar een fractie van een seconde. Ze hadden deze week elke wandeling naar en van school de tafel van acht geoefend.

‘Negen keer acht.’ Ze keek hem even aan en pakte het pak havermeel, zette het in de koelkast, samen met de jam, kaas en het tafelzuur.

‘Tweeënzeventig...’

Ze knikte, onder de indruk. Hij had een hekel aan de hogere cijfers. ‘Elf keer acht.’

‘Te makkelijk,’ wees hij haar terecht. ‘Dat is een flauwe.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Als je dat vindt, ben je er helemaal klaar voor. Je gaat het helemaal maken, jij bent vandaag de beste van de klas.’

‘Nils is beter. Dat is-ie altijd.’

‘Deze keer niet. Jij gaat met de eer strijken. Hij piekte op de tafels

van vier, zeven en drie, maar jij hebt die van vijf, zes en negen gewonnen. En nu ga je hetzelfde doen met de tafel van acht.’

Hij keek haar aan. Kon dat waar zijn? Kon hij echt zijn oude tegenstander verslaan? Ze knikte zwijgend ter bevestiging en hij gleed van zijn stoel. ‘Goed zo, schoenen aan. En zeg tegen je zusjes dat ze hun muts op moeten doen. Geen gemaar. Het is bitter koud buiten.’

Hij holde de keuken uit en riep door het trapgat naar de tweeling boven terwijl Bell de melkopschuimer van de koffiemachine afspoelde voordat de melk een koppige korst zou vormen. Twintig seconden later klonk het gestamp van kleine voeten op de trap.

‘Laat me eens kijken,’ zei Bell, en ze bleven voor haar stilstaan, hun monden grijnzend opengesperd om hun glimmende melkgebit te laten zien. ‘Heel goed.’ Met een glimlach veegde ze een beetje tandpasta uit de mondhoek van Tilde en pakte de haarborstel uit haar hand. ‘Wie wil er vandaag vlechten?’

‘Ikke!’ Elises hand schoot als eerste omhoog.

Hanna en Max vonden het prima dat de meisjes hetzelfde gekleed gingen – zoals ze vaak deden – maar ze wilden wel graag dat ze hun haar verschillend droegen omdat er dan toch iets van onderscheid tussen hen was. Het idee erachter was het bevorderen van de individualiteit, maar het was ook nuttig voor de buitenwereld om het verschil tussen de twee meisjes te kunnen zien: ze waren echt identiek. Toen ze net was begonnen, had Bell er een paar weken over gedaan om zeker te weten wie welke helft van de tweeling was, maar nu zag ze het met gemak. Beiden hadden wat Max zijn ‘bolle’ blauwe ogen en lange benen noemde, maar Elise had de beheerste, zelfverzekerde monalisaglimlach van hun moeder, terwijl Tildes grijns links een tikje scheef was en de tenen van haar linkervoet licht naar binnen gekeerd waren – een zweempje van een verlamming? Dat scheen wel meer voor te komen bij tweelingen.

Behendig borstelde Bell vlug de in bed gevormde klitten uit Eli-

ses witblonde haar, waarbij ze haar theatrale gilletjes van protest negeerde, en vlocht het in twee staarten. Tilde kreeg een gedeeltelijke paardenstaart met een blauwgeruit haarlint. ‘Oké, keurig. Laarsjes aan. Muts op. Handschoenen aan. Snel-snel-snel.’

Linus kwam weer binnen, helemaal aangekleed en met zijn rugtas al over zijn schouders gehangen. Zijn lippen bewogen terwijl hij voor zichzelf de tafel van acht weer doornam.

‘Vijf keer acht?’ vroeg Bell, die de meisjes ieder hun sjaal om bond.

‘Achteneveertig.’

Ze fronste een wenkbrauw en trok ondertussen hun muts over hun oren.

‘Veertig! Vijf keer acht is veertig,’ corrigeerde hij zichzelf vlug, de paniek duidelijk hoorbaar in zijn stem.

‘Goed zo. Maakt niet uit. Een vergissinkje. Blijf rustig ademhalen.’

Hij wierp haar een geërgerde blik toe. Negenjarige jongens stelden het niet op prijs eraan herinnerd te worden dat ze rustig moesten ademhalen.

‘Oké dan. Hebben we alles?’ Ze bekeek ze snel van top tot teen. Allemaal schoon en goed ingepakt. ‘Mooi. Voorwaarts, mars. We moeten snel lopen als we niet te laat willen komen.’

‘Weer verslapen, Bell?’ vroeg Elise.

Bell schonk haar een ietwat beschaamde grijns. ‘Brutaaltje... Maar ja, inderdaad.’

‘Ik kan wel vast vooruitgaan op mijn skateboard,’ zei Linus meteen behulpzaam.

Nu was het Bells beurt om hém een blik toe te werpen. Hij wist heel goed wat zijn moeder daarvan vond, met al die hellingen in hun buurt.

‘Ook goed,’ mompelde hij, en hij liep naar de achterdeur om die open te houden voor de tweeling die volgde – een jonge heer met tegenzin, maar toch een heer.

‘Twaalf keer acht,’ zei Bell, die de deur op slot deed terwijl de meisjes de trap af renden om te gaan kijken of de vogels van de zaden hadden gegeten die ze gisteren op het bistrotafeltje hadden gezet. Het vroom nog steeds hard, en alle vier waren ze ontdaan geweest toen ze een paar dagen geleden een dode mus op de grond hadden aangetroffen.

Binnen begon de telefoon te rinkelen, precies op het moment dat Bell de sleutel uit het slot trok. Ze zuchtte weifelend en keek de oppervlakkig opgeruimde keuken weer in – hiervandaan stonden de vuile bordjes uit het zicht en waren de kruimels op het aanrecht te klein om te kunnen zien. Maar de tekenen van een rommelig, onordelijk leven waren alom aanwezig: een mand met was die uit de bijkeuken in het souterrain mee naar boven was genomen, klaar om gestreken te worden; een regenjas die na de buien van gisteravond over de rug van een met grof linnen beklede stoel was gegooid en dus niet aan de haak hing waar hij hoorde, zodat hij ongetwijfeld een vochtplek zou achterlaten. De kranten van het weekend waren vanuit de woonkamer naar de keuken gebracht; ze hadden de doos met oud papier bijna maar niet helemaal gehaald. Er zat geen water meer in de glazen vaas met lelies, zag ze, die moest meteen worden bijgevuld...

Ze aarzelde terwijl ze de telefoon hoorde, aan de andere kant van het glas. Ze zouden te laat komen als ze opnam, maar een telefoon die overging had altijd iets urgents, iets aanhoudends. De ringtoon van haar mobiel was ingesteld op ‘leeuwerik’, veel minder... dringend. Wat als het Hanna of Max was? Misschien had een van hen iets vergeten? Hanna had voor haar doen haast gehad, met dat spoedgeval...

‘Vierennegentig.’

Hè? Ze keek achterom naar het tafeltje buiten. De meisjes zaten met hun knieën op de bistrostoelen de zonnebloempitten uit hun vastgeklemde positie los te pulken. Ze mocht niet vergeten ze eraan te herinneren dat ze hun handen moesten wassen als ze naar

de kuikens gingen die onlangs waren geboren in het kippenhok. Nu die een paar weken oud waren, mochten de kinderen ze aaien.

‘Twaalf keer acht is vierennegentig...’ Linus fronste. ‘Nee, wacht...’

‘Ik ga even snel opnemen,’ zei ze met een ongeduldige zucht, en ze stak de sleutel weer in het slot. Het zou een minuut vertraging opleveren, maar je zou net zien dat Hanna inderdaad iets nodig had, en dan moest ze daar later misschien nog extra voor terug. ‘Het zou mama kunnen zijn.’

Ze deed de deur open en rende weer naar binnen, haar ogen op de handset en het oplichtende blauwe schermpje gericht. Hij zou elk moment naar de voicemail...

‘Hallo?’ hijgde ze net op tijd.

‘Hanna? Hanna Mogert?’

Ze liet haar schouders zakken. ‘Nee, het spijt me, die is niet thuis. Met wie spreek ik?’ vroeg ze in haar beste Zweeds.

‘Met dokter Sorensen van de Larna Klinik.’ De vrouwenstem klonk informeel en helder. Als psychotherapeut werkte Hanna met veel verschillende inrichtingen en instellingen samen, hoewel deze voor Bell nieuw was. ‘Ik heb haar mobiel geprobeerd, maar ze neemt niet op.’

‘Dat kan kloppen, ze is onderweg naar haar werk. Ze zal hem wel niet hebben horen overgaan in haar tas. Kan ik iets aan haar doorgeven?’ Ze probeerde niet zo ongeduldig te klinken als ze zich voelde. Ze keek achterom en zag Linus met een licht paniekerige blik op zijn mooie gezicht op de bovenste tree staan; hij had zijn lippen weer in beweging gezet en dacht zichtbaar na. ‘Zesennegentig,’ zei ze met geluidloos bewegende mond voor.

‘Ik zou haar liever zelf spreken. Het is dringend.’

Bell onderdrukte een zucht. ‘Nou, u kunt het blijven proberen. Maar ze is op weg naar een spoedgeval, dus ik weet niet hoe goed ze vanochtend bereikbaar is.’

Er viel een stilte aan de andere kant van de lijn nu er opties wer-

den overwogen, verworpen, aangenomen. ‘En met wie spreek ik?’

‘Ik ben haar nanny.’

‘Al lang?’

Bell fronste. Was dit een sollicitatiegesprek of zo? ‘Drie jaar.’

‘Goed dan.’ Dat leek ermee door te kunnen. ‘Nou, zou je zo vriendelijk willen zijn een boodschap aan haar over te brengen?’

‘Zeker. Dokter Sorensen, zei u...’ mompelde ze, en ze pakte een pen die naast een half afgemaakte kruiswoordpuzzel was achtergelaten en schreef de naam op de bovenste rand van de krant. ‘Van de...’

‘Larna Klinik. Ze heeft mijn nummer.’

‘Oké.’

‘Het is echt heel dringend. Wil je alsjeblieft aan haar doorgeven dat...’

Linus stapte over de drempel met grote ogen die zich met tranen dreigden te vullen. ‘Bell, ik weet het niet meer. Het is allemaal weg.’

‘... dus hoe sneller ze hier kan zijn, hoe beter.’

Wat? Bell knipperde verward naar Linus terwijl de twee gelijktijdige uitspraken in haar hoofd kletterend op elkaar botsten en om haar aandacht streden. Ze wendde zich van hem af in de overtuiging dat ze de stem aan de telefoon niet goed had verstaan.

‘Het spijt me, dat slaat nergens op. Ik denk dat u het verkeerde nummer hebt...’ Maar terwijl ze het zei, fronste ze; de dokter had duidelijk naar Hanna Mogert gevraagd. ‘Hallo? Dokter Sorensen? Bent u daar nog?’